

*Hồi Thứ Mười Bảy*PHÁ TIỆC RƯỢU - QUẦN HÙNG PHẦN NỘ
DỪNG CHỮNG ĐÁNH - TIÊN VƯỜN RA TAY

Nghĩ vậy, Trịnh Kiếm Hồng hơi tái mặt, nghi ngờ Lãnh Diện Tiên Vườn chính là Bích Linh Ma Ảnh, định đi truy nã. Song Trịnh Kiếm Hồng lại nghĩ, nếu quả đúng là lão Ma Ảnh chắc chắn lão chạy trốn rồi, chớ đâu còn lai vãng ở đây.

Chàng liền dùng thuật phi thân, thoát cái đã trở vào trong đại sảnh đường.

Cùng lúc đó, Lôi Đình Kiếm Khách Đỗ Thiên Uy đang ngồi nâng ly rượu bỗng té ập xuống đất.

Mọi người cả kinh vội chạy lại toan đỡ lão thì lão đã gắng gượng ngồi dậy được. Nhưng thần sắc lão phờ phạc như người có sắc mà không hồn làm cho các vị cao thủ võ lâm hết sức kinh ngạc, mắt nhìn nhau như dọ hỏi và ngậm bảo cẩn thận đề phòng bất trắc.

Tất cả mọi người lúc này hình như đều cho rằng: Nếu Trịnh Kiếm Hồng dùng phép “Cách không điểm huyết” đánh Lôi Đình Kiếm Khách, họ đã dùng kinh lực chống đỡ, dù Trịnh Kiếm Hồng hay một nhân vật võ lâm nào có cao cường đến đâu đi nữa cũng không thể thành công.

Tuy nhiên, nhìn thấy mỗi phút giây thần sắc Lôi Đình Kiếm Khách càng trầm trọng, trong lòng họ không khỏi thâm lo sợ. Vả lại, thấy Trịnh Kiếm Hồng đứng nhìn chăm chăm vào Lôi Đình Kiếm Khách rồi quét mắt qua nhìn họ, như con thỏ đang nghênh địch thủ của nó để thừa cơ hội tấn công, làm ai nấy đều tin chắc sẽ có một cuộc ác chiến sinh tử xảy ra.

Bầu không khí trong đại sảnh im phăng phắc và nặng nề một cách khó thở.

Tiệc rượu bấy giờ đã tàn. Ai nấy coi bộ cũng ngà ngà say nhưng không một ai chịu ra về cả.

Họ ngồi đó chờ đợi.

Cái im lặng trống vắng của đêm khuya ngoài trời và cái không khí chìm lặng bên trong đại sảnh đường tạo thành một cảnh chết chóc kỳ lạ.

Chợt đại diện phái Ngũ Đài là Thiên Tâm đại sư như chịu đựng không nổi cái cảnh tượng im lặng này vội đứng lên, bước ra khỏi bàn đi ngay trước mặt Trịnh Kiếm Hồng và nói:

– Các hạ vào đúng lúc rượu tàn nhưng tôi xin phép gia chủ mời các hạ một ly để mừng buổi sơ ngộ.

Trịnh Kiếm Hồng cười khẩy một tiếng và nói:

– Mời tại hạ?

– Dĩ nhiên là mời các hạ.

Trong khi Thiên Thâm đại sư còn đứng đó, chưa trở lại bàn thì hai vị của phái Không Động là Đạo Huyền và Đạo Diệu cũng đồng bước tới và nói:

– Mời các hạ vào ngồi nâng ly cho vui. Vả lại đêm sắp tàn, rượu để lâu sẽ nhạt, tình võ lâm giang hồ cũng vì thế mất đi cảm thông. Các hạ còn chờ gì mà không vào ngồi nâng ly.

Nói đoạn, Đạo Huyền nắm tay Trịnh Kiếm Hồng kéo lôi vào bàn rượu, trong khi hằng mấy chục cặp mắt cao thủ đổ dồn nhìn thẳng vào mặt chàng lộ vẻ hăm hăm.

Trịnh Kiếm Hồng bất đắc dĩ bước theo Đạo Huyền, mắt liếc thấy tình thế như vậy, bụng nghĩ thầm:

– “Bọn này định dở trò ám hại ta chứ không phải vì nể ta mà mời mọc sẵn đón như thế đâu..”. Hơn nữa lại thấy Đỗ Thiên Uy, không có phản ứng gì, vẫn ngờ như xác mất hồn thì chàng lại nghĩ: “Đánh chó còn phải kiêng chủ nhà, lẽ nào bọn này không hiểu điều ấy”.

Nghĩ thế, chàng không sợ gì cả, ngang nhiên kéo ghế ra ngồi thì chợt Đỗ Thu Linh hỏi:

– Lãnh Diện Tiên Vườn đi đâu rồi? Chắc bị người làm lão ấy bực mình bỏ về phải không?

Trịnh Kiếm Hồng liền đáp:

– Tại tôi à?

– Hừ! Nếu không vì tức giận nhà ngươi thì làm sao lão ấy bỏ về một mình được.

– Vô lý.

– Sao? Vô lý à?

– Đúng!

– Ý nhà ngươi muốn nói gì?

– Nếu nói là tức giận tôi, hẳn các vị quan khách ở đây tức giận nhiều hơn lão ấy là đằng khác. Nhưng tại sao các quan khách đây không bỏ ra về mà chỉ một mình lão ấy ra về? Đó không phải là chuyện vô lý sao? Có điều...

– Điều gì?

– Tại sao Lãnh Diện Tiên Vườn đến đây?

– Ngươi rõ là người lẩn thẩn. Lãnh Diện Tiên Vườn đến đây là để dự tiệc thọ cha của ta.

Trịnh Kiếm Hồng nhú mày hỏi:

– Lão ấy và cha của cô nương quen biết thế nào?

- Ta không biết. Nhưng tại sao người lại hỏi như vậy?
- Hỏi để biết.
- Vậy thì nhà người cứ hỏi thẳng với phụ thân của ta.

Trịnh Kiếm Hồng từ lúc vào tới giờ đã để ý sắc diện và cử chỉ của Đỗ Thiên Uy rất nhiều. Chàng dùng thuật “Áo nhưn truyền thần” hầu thu phục đối phương trả lời câu hỏi của mình. Nhưng Đỗ Thiên Uy vẫn bơ phờ như kẻ mất hồn.

Trịnh Kiếm Hồng nghĩ không ra nguyên nhân thì thành linh Đỗ Thiên Uy ngược nhìn chàng nói:

- Uống rượu! Uống rượu!

Mọi người nghe vậy, kinh ngạc tột độ. Đỗ Thu Linh hốt hoảng nói:

- Cha, sao thế? Trịnh Kiếm Hồng muốn hỏi cha một việc.
- Ai là Trịnh Kiếm Hồng? Ủ... ừ... tên này nghe quen quen... Nó muốn hỏi gì?

Trịnh Kiếm Hồng nói:

- Lãnh Diện Tiên Vườn và người quen biết thế nào?
- Đừng hỏi.

Trịnh Kiếm Hồng vụt đứng dậy nói lớn:

- Người không nói phải không?
- Ủ!

- Ta buộc người phải trả lời.

Câu nói của Trịnh Kiếm Hồng làm cho mọi người rúng động.

Đỗ Thu Linh rút thanh kiếm báu chỉ ngay vào mặt Trịnh Kiếm Hồng quát:

- Người có thấy hiện tình của cha ta không?
- Thấy chớ sao không.
- Sao không im mồm.
- Im à? Quyền gì bắt ta phải im tiếng chứ?
- Ta bảo im!
- Không!
- Vậy là người tới số chết.

Dứt lời, nàng hươ kiếm đâm thẳng vào ngực Trịnh Kiếm Hồng.

Lập tức Trịnh Kiếm Hồng lách mình qua một bên né khỏi.

Ngay khi đó, Đạo Diệu, Đạo Huyền hét lên một tiếng nhất loạt tung chưởng tấn công chàng và quát:

- Ra tay đánh nó đi, đừng cho nó thoát chạy.

Các cao thủ kia, ngồi đằng xa không rõ tình hình như thế nào, chợt nghe thấy

tiếng quát và chưởng lực của Đạo Diệu, Đạo Huyền, họ tướng Trịnh Kiếm Hồng động thủ, liền phóng mình tới bao vây lấy Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng đưa tay đỡ chưởng lực của đối phương và nói:

– Hãy dừng tay.

Một vị cao thủ nói:

– Muốn cái gì?

Trịnh Kiếm Hồng đáp:

– Các vị bình tĩnh một chút.

– Người gây sự còn nói gì nữa hả?

– Các vị đã lầm. Tôi chỉ muốn hỏi Lôi Đình Kiếm Khách một câu. Lôi Đình Kiếm Khách muốn trả lời hay không trả lời cũng được. Tại sao các vị lại ra tay đánh tôi. Xin các vị bình tĩnh, đừng động thủ làm to chuyện...

Trịnh Kiếm Hồng nói chưa dứt thì một người nạt lớn:

– Tiểu tử, người đã hai ba lần quấy rối. Nguyên nhân thế nào?

Người khác lại nói:

– Đúng! Người phải nói rõ ra, nếu không đừng trách sao bọn ta độc ác.

– Mau nói!

Mọi người bao vây Trịnh Kiếm Hồng la to lên, hàng chục cánh tay giơ cao hờm hờm tung chưởng.

Đạo Diệu vội khoát tay nói:

– Trịnh Kiếm Hồng chưa có làm gì lụy hại đến Đỗ Thiên Uy. Xin chư vị anh hùng bớt cơn thịnh nộ cho.

Lời xác nhận của Đạo Diệu làm chúng người mới chịu im lặng và để tay xuống.

Thiên Thâm đại sư hỏi:

– Trịnh thí chủ, điều khác ta không biết. Ta chỉ muốn thí chủ trả lời về câu hỏi của Đỗ cô nương khi nãy.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm nét mặt, chiếu hai mắt sáng quắc về phía Thiên Thâm đại sư, nói:

– Thì ra người muốn hỏi Lãnh Diện Tiên Vườn đi đâu à?

– Phải.

– Lão ấy...

– Lão ấy sao?

– Đã đi rồi.

– Đi đâu?

– Không rõ.

– Cái gì?

– Ta bảo là không thấy y.

– Hả? Lãnh Diện Tiên Vườn ra ngoài giao đấu với người, nếu bị thương hay chết đi nữa, cũng phải thấy xác chứ? Sao lại bảo không rõ.

– Nhưng...

– Nhưng sao? Nói!

– Nếu biết chút ít về Lãnh Diện Tiên Vườn đi nữa, tôi cũng không tiện nói ra trước mặt mọi người.

– Tại sao?

– Việc này hãy để tương lai trả lời cho các vị rõ.

– Vì thí chủ hay vì người khác mà không thể nói ra ngay bây giờ?

– Vì chánh phái võ lâm nói chung và cho mọi người có mặt hôm nay ở đây nói riêng.

– Đã vì đại chúng thì tại sao không nói cho mọi người cùng biết, lại đi giữ bí mật?

– Nếu tôi khư khư không nói thì sao?

– Thì xin vô phép với thí chủ!

Dứt lời, Thiên Thâm đại sư trở về đứng bên cạnh các tay cao thủ võ lâm, mà hai ánh mắt nhìn chàng thiếu điều tóe lửa.

Đỗ Thu Linh ngược nhìn Trịnh Kiếm Hồng giục:

– Nhà ngươi cứ nói đi, cha của ta không đủ tinh thần chịu đựng, đừng làm to chuyện không tốt.

Trịnh Kiếm Hồng thấy Đỗ Thu Linh cầu khẩn, chàng chịu không được, vội nói:

– Các người muốn biết, ta cũng không muốn giấu.

Thiên Thâm đại sư nói:

– Tốt lắm! Cứ cho biết sự thật đi!

Trịnh Kiếm Hồng đảo mắt nhìn khắp mọi người rồi nhìn thẳng vào mặt Thiên Thâm đại sư trả lời:

– Ta cho rằng Lãnh Diện Tiên Vườn hồi nãy là giả.

Thiên Thâm đại sư nói:

– Ai ai cũng đều biết lão ấy, giả sao được?

– Không! Ta tin chắc lão ấy không phải chính Lãnh Diện Tiên Vườn.

– Vậy ai là người giả mạo?

– Bích Linh Ma Ảnh!

– Nói sao?

Nghe xong, mọi người nhao nhao lên phản đối.

Trịnh Kiếm Hồng khoát tay nói:

– Các người không tin ư?

Mọi người lại la lên:

– Không!

Ngay lúc ấy, một lão già cao lớn và ốm yếu bước tới trước mặt Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Tiểu tử, người đừng pha trò nữa, ta không thể tin lời của người được.

Trịnh Kiếm Hồng lui lại một bước nói:

– Ông là ai?

– Lão phu là Nhiệt Trường Sư Thống Từ Thiên Trụ!

– Ông bảo sao?

– Ta bảo Lãnh Diện Tiên Vườn không phải là người khác giả mạo.

– Tại sao ông dám quả quyết lão ấy là Lãnh Diện Tiên Vườn thật?

– Ta đi cùng với y đến đây.

– Vậy... trên đường đi có thấy gì lạ không?

– Lạ? Ha ha...

– Tại sao ông cười?

– Người muốn nói là trên đường đi, Lãnh Diện Tiên Vườn bị người khác bắt cóc rồi hóa trang ra y, phải không?

– Có thể lắm!

– Đừng nói bậy.

– Bậy à?

– Ta quen biết với Lãnh Diện Tiên Vườn lâu năm, lẽ nào ta nhận sai.

– Xin ông đừng nói bậy nhé.

– Bậy hả? Hừ! Ta chẳng những chửi vào mặt mà còn cho người một trận về cái tội ăn nói hồ đồ.

Nói xong, lão tung ngay một chưởng điểm ngay vào “Thiên Trì huyết” của Trịnh Kiếm Hồng.

Trịnh Kiếm Hồng không dám khinh địch vội vã dùng chiêu “Diêm vương câu hồn” ra cản chưởng lực của đối phương vừa bay tới.

Bùng! Một tiếng vang lên làm rung rinh cả đại sảnh đường.

Nhiệt Trường Sư Thông bị chưởng lực ép lui ra xa hơn sáu bảy bước. Còn Trịnh Kiếm Hồng cũng bị dội lại có chừng hai bước.

Trong lúc Trịnh Kiếm Hồng chưa đứng vững thì Thiên Thâm đại sư hét lớn:

– Tiểu tử! Bọn ta hôm nay quyết không tha người đâu. Khôn hồn cúi đầu xin lỗi đi.

Trịnh Kiếm Hồng tức tối hét:

– Xin lỗi? Còn lâu...

Tiếng “lâu” chưa thốt ra khỏi miệng, Thiên Thâm đại sư đã gầm lên như cộp rống. Rồi nhanh như chớp, lão tung ra song chưởng ép tới.

Kế tiếp, Thái Tuệ, Đạo Huyền, Đạo Diệu cũng hét lên một tiếng, phóng chưởng vây lấy Trịnh Kiếm Hồng.

Thế chưởng của họ công ra cực kỳ nhanh lẹ và lợi hại khôn lường.

Trịnh Kiếm Hồng trong thâm tâm không muốn gây sự với họ, chàng chỉ muốn chạy đến bên Lôi Đình Kiếm Khách xem bệnh tình lão ra sao, và hỏi cho rõ đầu đuôi về cái chết của mẹ chàng. Nhưng trước tình trạng khẩn trương này, chàng buộc lòng ra tay chống đỡ.

Bởi thế, khi các cao thủ xuất chiêu, chàng liền sử dụng ngay chưởng pháp “Âm hồn đoạt phách” và “Diêm vương câu hồn” chống cự.

Chỉ thoáng nháy mắt, trong phòng đại sảnh đường, tiếng gió rít vù vù, chưởng nổ vang ùng ùng làm điếc ráy đỉnh tai.

Đột nhiên, Trịnh Kiếm Hồng dùng chiêu “Long vân sơ hiện” vọt mình lên cao bay vút ra ngoài sân đại sảnh, nói:

– Các vị hãy bình tĩnh, nếu không thì bất lợi cho chúng ta.

Thiên Thâm đại sư hét:

– Câm mồm!

Đạo Diệu gằn giọng:

– Chỉ bất lợi cho người thì có, chớ làm gì bất lợi cho bọn ta.

– Đạo Diệu, ông nói mà có suy nghĩ chưa?

– Cần gì phải suy nghĩ.

Trịnh Kiếm Hồng cất tiếng cười lạt:

– Ban nãy, tôi thấy ông có hơi biết điều, sao bây giờ ăn nói ngang vậy.

Đạo Diệu hơi tái mặt, quét hai luồng nhỡn quang sáng lòa nhìn Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Lúc đầu, ta có ý tin nhà người chút ít, giờ thì...

– Không tin phải không?

– Đúng!

– Tại sao?

– Người nói bậy bạ cả!

– Bậy cái gì?

– Còn hỏi! Nhà người bảo Huyết Thủ Cuồng Sinh bị người đánh trọng thương rồi bị Bích Linh Ma Ảnh đánh chết có phải vậy không?

– Phải.

– Nhưng tại sao phái Thiếu Lâm nói do sư huynh của họ là Thái Trí đại sư đánh chết? Đó không phải là người nói bậy sao?

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm sắc mặt:

– Tại họ có mắt mà không người mới nói vậy.

– Vì sao?

– Vì Thái Trí đại sư của phái Thiếu Lâm đó chẳng ai khác hơn là Bích Linh Ma Ảnh cải trang. Người hiểu chưa?

Đạo Diệu nhú mày nói:

– Được rồi! Chuyện ấy đúng hay sai để hồi sau phân giải. Ta trở lại vấn đề Lãnh Diện Tiên Vườn.

– Lão ấy thế nào?

– Lão ấy quen biết Nhiệt Trường Sư Thống Từ Thiên Trụ có hàng mấy chục năm. Hơn nữa, hai người ấy cùng đi chung một đường, đến đây một lượt. Người bảo Lãnh Diện Tiên Vườn là Bích Linh Ma Ảnh giả mạo thì thật khó tin.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn thẳng vào mặt Đạo Diệu rồi đáp:

– Tôi nói như thế là tôi có lý do.

Nhiệt Trường Sư Thống chen vào nói lớn:

– Người có lý do? Còn lão phu nắm chắc sự thật.

Trịnh Kiếm Hồng nghĩ rằng Lãnh Diện Tiên Vườn có hành động rất đáng nghi ngờ. Nhất định lão ấy không phải là người tầm thường.

Đạo Huyền thấy Trịnh Kiếm Hồng trầm ngâm suy nghĩ lão liền hỏi:

– Nhà người nghĩ gì?

Trịnh Kiếm Hồng ngẩng đầu lên nói:

– Tôi nghĩ các người quá coi thường cái độc kế của Bích Linh Ma Ảnh, có ngày các người sẽ biết. Chừng ấy có hối cũng muộn rồi.

Thái Tuệ đại sư cất tiếng cười lạt:

– Há há! Lão Ma Ảnh đã không hiện ra giang hồ mấy chục năm trời nay, người đừng đem lão ấy ra để dọa bọn ta.

Trịnh Kiếm Hồng bực tức, nói lớn:

– Quả ông là người vô tri.

Thái Tuệ lỗ mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng lộ nét giận dữ:

– Ta gần sau mười tuổi đầu, sao bảo là vô tri? Thử hỏi người hiểu biết được bao nhiêu mà dám nói bậy bạ trước chư vị anh hùng có mặt ở đây. Súc sinh có cút đi không?

– Câm miệng người lại. Nói chuyện với ta, người phải lễ độ, tước phẩm Võ lâm không thể khinh thường.

– Tước phẩm? Tước phẩm gì?

– Ta lãnh di mệnh Võ Lâm Tôn Chủ Thần Long Kỳ Hiệp, Âm Dương Song Quái đều là sư huynh của ta. Tính ra, ta còn hơn người một bậc về tước phẩm, người hiểu không?

Thái Tuệ đại sư lạnh lùng nói:

– Nhà người là Võ Lâm Tôn Chủ, điều đó rất đúng. Nhưng danh hiệu Tôn Chủ này là do các tiền bối của các môn phái vì tôn kính Văn Nhược Hư mà phong cho tước phẩm ấy. Các môn phái đã phong được thì cũng có quyền phế bỏ được

– Há há...

– Cười cái gì?

– Cười nhà người lý luận...

– Sao?

– Đáng lẽ ta không nhận cái danh hiệu này nhưng vì sự tồn vong của các môn phái nên ta phải nhận. Và khi đã nhận làm Tôn Chủ Võ lâm rồi thì không thể để cho ai làm nhục được.

– Người tưởng bọn ta đây không thể phế bỏ chức vụ Tôn Chủ Võ lâm của người được sao?

– Không! Ta không cho bỏ.

– Không phải quyền hạn của nhà người.

Nhiệt Trường Sư Thống hét lớn:

– Đúng! Bỏ danh hiệu Tôn Chủ Võ lâm của thằng ranh con này thì ta rất dễ dàng trị tội nó, không phải lo ngại gì cả.

Nghe Nhiệt Trường Sư Thống nói vậy, Trịnh Kiếm Hồng lại càng nghi thêm cho lão ta là người đồng lõa với Bích Linh Ma Ảnh. Vì ngôn ngữ và cử chỉ của lão đều có tính cách chia rẽ.

Chàng đứng nhìn chăm chú vào mắt Nhiệt Trường Sư Thống để chế phục y

coi hư thực ra sao. Biết đâu chừng y lại là Bích Linh Ma Ảnh đội lốt?

Trong lúc đó, các tay cao thủ cũng đổ dồn mắt nhìn chàng và nghĩ cách để bắt sống chàng.

Trong đại sảnh đường, quang cảnh trở lại trầm lặng, khẩn trương đến cực độ.

Thời gian từng phút trôi qua. Bầu không khí ngột ngạt vẫn còn. Chỉ cần một bên cử động nhẹ là trận ác chiến ào đến tức khắc.

o O o